S T J E R N E N
K I R K E N Y T
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 2001

Præsident Hinckley præsiderer ved placering af hjørnesten ved templet i Nauvoo

Af R. Scott Lloyd

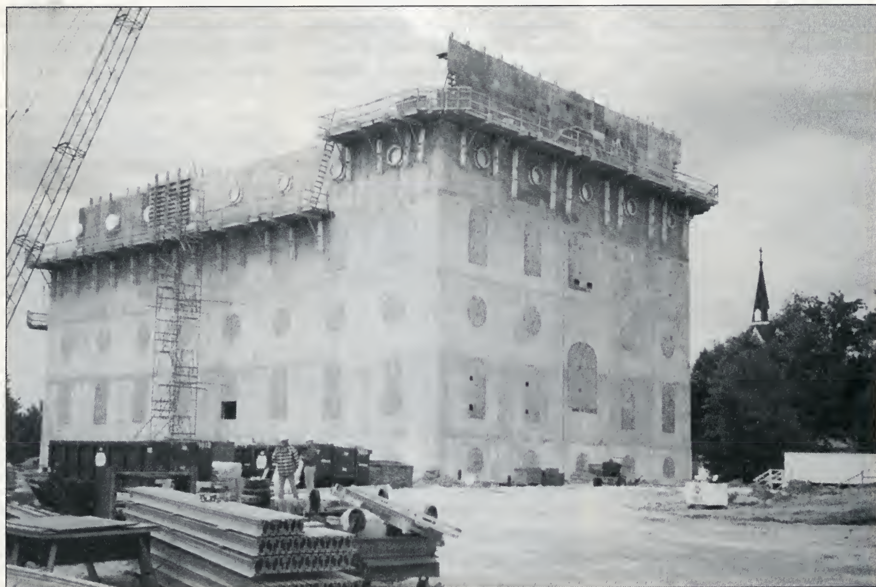
Præsident Gordon B. Hinckley fulgte en fremgangsmåde, som profeten Joseph Smith havde fastlagt i forbindelse med det oprindelige tempel i Nauvoo, da han præsiderede over ceremonien ved placeringen af hjørnestenene til det nye tempel i Nauvoo i Illinois søndag den 5. november 2000.

»Vi har haft ceremonier i forbindelse med placering af hjørnesten til mange templer, men i dette tilfælde vender vi tilbage til fortiden«, sagde præsident Hinckley til de 4600, der var forsamlet til højtideligheden. »Vi prøver så nøjagtigt, vi kan, at genskabe det der fandt sted her den 6. april 1841.«

Dengang, hvor Nauvoo Legionen bidrog med en fornemmelse af pomp og pragt, blev hver af templets fire hjørnesten lagt ved at præstedømmeledere, der var udvalgt af Joseph Smith, talte og bad bønnen.

I overensstemmelse hermed blev hver af det nye tempels fire hjørnesten, som allerede var placeret, påført mørtel og velsignet af generalautoriteter og lokale præstedømmeledere under præsident Hinckleys ledelse.

Inden indvielsen af den sydøstlige hjørnesten gengav Kirkens præsident inderligt den åndelige og triumferende betydning af denne begivenhed, som er en milepæl i genopbygningen af templet nøjagtig på samme sted, hvor den oprindelige bygning blev opført. Den blev siden skændet af en pøbelhob og brændt ned af en pyroman, da de hellige blev fordrevet fra deres elskede by. »Min hustru sov, da jeg tog af sted i morges«, sagde præsident Hinck-

Når templet i Nauvoo, Illinois, står færdigt, vil dets ydre være praktisk talt identisk med det oprindelige.

ley, »og jeg lagde en seddel til hende. Der stod: 'Er taget til Nauvoo. Er hjemme igen kl. 16.30.' Det er da et mirakel! ... Hvis jeg kunne sige til Brigham Young: 'Brigham, jeg tager hjem i eftermiddag. Det vil tage mig to timer og ti minutter', ville han sige: 'Du er blevet skør', for han kunne aldrig have forestillet sig og kunne aldrig i sin vildeste fantasi have troet, at vi kunne flyve hen over himlen med ... [885 km] i timen og komme til dette sted, som de forlod i så stor sorg og så stor elendighed for så længe siden.«

Dernæst forklarede præsident Hinckley, at højtideligheden begyndte med den sydøstlige hjørnesten, for det er der, hvor det første dagslys falder. Kirkens præsident smurte noget mørtel på stenen og bad en bøn. »Fader, vi ved, at vi står på et historisk sted, på byggegrunden til templet i Nauvoo, som blev bygget i 1840erne og derefter blev ødelagt,« sagde han. »Det er nu vores store mulighed og privilegium at genopbygge det i overensstemmelse med det oprindelige tempels arkitektur og udseende fra 1840'erne ... Vi beder til, at dette vil blive et helligt sted for dit folk verden over, så de vil ønske at komme hertil, træde ind i dette hellige hus og deltage i evangeliets ordinancer og også tænke over, hvad der er sket her i byen Nauvoo.«

Præsident Hinckley og de andre ledere gik dernæst videre til den sydvestlige hjørnesten, hvor biskop H. David Burton, præsiderende biskop, ledte ceremonien og blev assisteret i påførelsen af mørtlen af biskop Merlin L. Reittinger fra Nauvoo 1. Ward, Hans Smith, præsident for lærernes kvorum i Nauvoo 1. Ward, samt Jared Brown, præsident for diakonernes kvorum i Nauvoo 1. Ward. Biskop Reittinger bad bønnen og bad om velsignelser over »denne by og denne del af din vingård, så at de mennesker, som kommer, vil være høflige og

FOTO: RAVELL CALL, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Præsident Gordon B. Hinckley påfører mørtel på den sydøstlige hjørnesten på templet i Nauvoo, Illinois.

venlige, og folk, som bor her, vil forstå, at dit værk vil gå frem.«

Præsident Durrell N. Nelson fra Nauvoo Illinois Stav talte ved den nordvestlige hjørnesten. Han og Arthur Lee Noe, præsident for ældsternes kvorum i Nauvoo 1. Ward, påførte derefter mørtlen på stenen, og præsident Noe bad om en velsignelse over »alle, som er her, så de må huske denne hellige bygning og ønske at gå inden for dets mure efter færdiggørelsen for at udføre de hellige ordinancer.«

Ved den nordøstlige hjørnesten udførtes ceremonien af præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum. Han assisteredes af ældste David B. Haight fra De Tolv Apostles Kvorum, ældste L. Aldin Porter fra De Halvfjerds' Præsidium samt ældste Donald L. Staheli fra De Halvfjerds, områdepræsident for det centrale Nordamerika. Præsident Packer talte om nogle af de historiske begivenheder i forbindelse med grundlæggelsen af Nauvoo, opførelsen af templet og de hellige, der blev tvunget til at forlade byen. Ældste Porter bad bønnen og sagde: »Fader, denne smukke dag mindes vi dem, som oprindeligt stod her foran dig for over 150 år siden.«

I 1939, 100 år efter Nauvoos grundlæggelse, var præsident Hinckleys far, Bryant S. Hinckley missionspræsident i det område, som omfatter Nauvoo. Han skrev til Det Første Præsidentskab og foreslog, at Kirken skulle genopbygge templet i Nauvoo, men brødrene skrev tilbage, at Kirken ikke havde penge nok til det. Den hændelse talte både præsident Packer og præsident Hinckley om, som afsluttende sagde: »Nu får jeg mulighed for og er meget glad for sammen med mine brødre at se dette værk [genopførelsen af templet] skride frem. Jeg tror, at det vil pryde hele dette område på en dejlig måde og blive betragtet som vidunderligt og betydningsfuldt her på Illinois's jord, hvor der er udsigt over Mississippi [-floden] og Iowas prærier.« □

Artiklen tilpasset efter Church News, *11. nov. 2000.*

Profet æret for sit eksempel, sin indsats og for at bekæmpe fattigdom

Af Sarah Jane Weaver

En gruppe sidste dages hellige, som arbejder for at udrydde fattigdom, hyldede den 10. oktober 2000 præsident Gordon B. Hinckley som Årtusindets Humanitære Forkæmper. UNITUS – som er en almennyttig organisation, der er stiftet i februar 2000 med det formål at udrydde nød forårsaget af økonomiske problemer ved at skaffe penge til projekter i udviklingslande – overrakte prisen ved en officiel middag i Joseph Smith-bygningen i Salt Lake City.

Da præsident Hinckley havde modtaget en krystalglobus med indgravering samt en sjælden udgave af Mormons Bog, som var trykt i Liverpool i 1841, lykønskede han de over 500 medlemmer med deres indsats for at nå ud til hele verden. »Fattigdom eksisterer alle vegne,« sagde han og tilføjede, at han har set stor nød på sine omfattende rejser i hele verden. »Den findes her i dette land. Jeg har set den her. Den er i alle andre nationer under solen … I kæmper og prøver at ændre dette og at udrydde denne store plage.«

I dette arbejde prøver UNITUS at sætte folk, som ønsker at hjælpe, i forbindelse med humanitære projekter, som passer til deres interesser. Ud over dette netværksarbejde stiller organisationen midler til rådighed via mindre lån, opretter medarbejderejede virksomheder og kooperativer, og hjælper de fattige med at få en uddannelse. Organisationen har startet et bageri i Kenya og har opført skoler i Peru.

Præsident Hinckley sagde til deltagerne ved UNITUS's møde, at uvidenhed og fattigdom ofte følges ad. »Disse mennesker kan ikke komme videre uden uddannelse; det er jeg helt overbevist om,« sagde han. »Uddannelse er nøglen, som vil åbne mulighedernes døre for disse mennesker.«

FOTO: JASON OLSEN, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Bestyrelsesmedlem i UNITUS, Mike Murray, overrækker præsident Hinckley en udgave af Mormons Bog fra 1841.

Præsident Hinckley roste også organisationen for at yde mikrokreditlån og sagde: »Det virker næsten umuligt, at et par sølle dollar … kan være forskellen på at gå rundt i sølet alle sine dage og at sætte noget i gang.«

Vor himmelske Fader, sagde han, bryder sig ikke om at se sine sønner og døtre leve i fattigdom. »Jeg tror, at vor himmelske Fader vil blive glad, hvis de alle får fremgang og klarer sig godt nok til at få en bekvem, anstændig og ordentligt tilværelse.«

Præsident Hinckley kaldte verdens folk for naboer. »Vi kan ikke længere leve i et lille, afgrænset område,« sagde han.

»Vi betragter ikke længere os selv som værende isolerede fra verden.«

Warner Woodworth, medstifter af UNITUS og professor i organisationsstruktur ved Brigham Young University, sagde, at den krystalglobus, som præsident Hinckley havde fået overrakt, symboliserede Kirkens globale rækkevidde såvel som det gode, som dens medlemmer kan gøre verden over.

»Dit personlige eksempel har inspireret mange af os og vores næste til i højere grad at gøre noget for at tjene andre,« sagde bror Warner til præsident Hinckley. »Dine ord om at hjælpe de unge voksne i vores Kirke, de talentfulde som har brug for en stige til at komme ud af deres fattigdom, så de kan få noget bedre ud af tilværelsen og gøre noget for sig selv … Vi ser frem til at bidrage til at forene de hellige, opbygge Zion og bringe fred til vor himmelske Faders børn.« □

Artiklen tilpasset efter Church News, *21. okt. 2000.*

En dramatisk og spændende tid at leve i

Af Ashley Renlund

Sidste dages hellige studerende ved Stanford University i Palo Alto i Californien samledes den 13. oktober 2000 for at høre ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum tale om den internationale Kirkes dynamik, det svære ved at prioritere samt hans eget vidnesbyrds fundament.

»Jeg beder jer indtrængende om at tro på, at Gud elsker jer«, sagde ældste Holland ved det årlige møde for sidste dages hellige ved Stanford University, som blev afholdt i Memorial Church, en kirkebygning for alle trosretninger midt på universitetets område.

Mødet handlede om principperne for at lære samt tro, som beskrives i Lære og Pagter 88:118: »… søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.«

Efter en tale af John Etchmendy, forstander på Stanford University, samt to studerende, talte ældste Holland til de fremmødte studerende, kandidater, ansatte og venner. Han omtalte nutiden som en dramatisk og spændende tid at leve i, med flere end 100 templer og 60.000 missionærer – tal som verden aldrig før har set. Han opfordrede de tilstedeværende til at favne vor tids privilegium og til at finde måder, hvorpå de kan give noget igen, for »vi bærer alle tidligere generationers håb og drømme på vore skuldre.

Vi roser jer, opmuntrer jer og giver depechen videre til en endnu bedre etape i løbet,« tilføjede han. Han mindede de fremmødte om, at et af evangeliets største formål eller principper er det guddommelige mål og den guddommelige arv, og at Kirkens medlemmer bogstaveligt talt har mulighed for at nå Guds trone gennem forsoningen.

»Gud er Gud på grund af det, som han ved,« forklarede ældste Holland, »og uden tvivl på grund af det, som han bruger sin viden til.« Han bad de studerende om at lade dette princip afgøre, hvordan de bruger deres uddannelse. Kirkens medlemmer bør ikke stræbe efter en uddannelse for uddannelsens skyld, men for bedre at efterleve deres religion. Ældste Holland opfordrede de tilstedeværende til at efterleve evangeliet, elske det, tage det til sig og gøre verden bedre ved at yde en større indsats og blive respekteret. □

Artiklen tilpasset efter Church News, *28. okt. 2000.*

FOTO: LEE MEERICK, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Ældste Jeffrey R. Holland taler ved det årlige møde for sidste dages hellige ved Stanford University, som blev afholdt i Stanfords Memorial Church.

Nauvoo Illinois Mission oprettet

Nauvoo Missionen i Illinois, Kirkens 334. mission, blev oprettet den 1. november 2000. Den nye mission samler missionærer, som arbejder med en række aktiviteter på eller ved det historiske center. Nauvoo har hidtil været en del af Peoria Missionen i Illinois, men vil nu fungere som en mission i en mission; meget i stil med Missionen på Tempelpladsen i Salt Lake City. Der arbejder nu flere forskellige grupper missionærer i Nauvoo-området, bl.a. missionærer der har med tempelbyggeriet at gøre, missionærer i Nauvoos besøgscenter og Carthage Fængslets besøgscenter samt missionærguider andre steder i Nauvoo. Oprettelsen af den nye mission bringer disse missionærgrupper under én missionspræsidents ledelse. »Dette er en enestående situation,« sagde Richard K. Sager, som for nylig er blevet kaldet som præsident for Missionen i Nauvoo. Han har tidligere tjent som leder af Nauvoos besøgscenter. »Der er ikke mange steder i verden, hvor der er 200 eller flere missionærer på ét sted.« □

PERSPEKTIVER FOR PRIMARY

Følg profeten

Fra Primarys hovedpræsidentskab

I Primary har kærlige lærere og ledere mulighed for at undervise om og vidne om Jesus Kristus og for at underbygge de evangeliske principper, der belæres om i hjemmet. For at hjælpe børnene med at få et solidt fundament i evangeliets lærdomme har Kirken et årligt tema til fællestid og børnenes nadvermødeprogram.

I år er temaet »Følg profeten«. Når ledere og lærere underviser i dette emne i Primary, vil børnene udvikle et personligt vidnesbyrd om profeten Joseph Smiths mission. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Jeg elsker profeten Joseph Smith! Jeg bærer vidnesbyrd om hans kaldelses guddommelighed … Jeg takker profeten for hans vidnesbyrd, for hans arbejde, for hans liv, for hans offer, for hans vidnesbyrd om Gud vor evige Faders realitet samt Herren Jesus Kristus« (citeret i »A Tour of the Joseph Smith Memorial Building«, *Ensign*, sep. 1993, s. 38; se også »Den

levende Kristus – apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 2-3).

Når børnene ved, at Kirken er genoprettet gennem profeten Joseph Smith med guddommelig myndighed, vil det hjælpe dem til at forstå, hvor vigtige profeter er, og hvor vigtigt det er at følge de levende profeter. Når børnene kan den sjette trosartikel udenad, vil de forstå, at vor himmelske Fader har organiseret sin Kirke i de sidste dage på samme måde, som han gjorde fordum. Og på samme måde som fordums leder vor himmelske Fader sin Kirke i dag gennem levende profeter.

I år bør I fortælle om jeres vidnesbyrd om profeten Joseph Smith så ofte som muligt og om, hvor vigtigt det er at opretholde de levende profeter. Hjælp børnene med at forstå, at vi følger profeterne i dag, når vi:

- Holder vor himmelske Faders befalinger.
- Lytter til profeternes råd og følger deres eksempel.
- Siger ja til kaldelser og tjener trofast.
- Er venlige og hjælper andre.

Hjælp børnene med at lære, at når de følger de levende profeter, følger de også vor himmelske Fader.

Bemærk: Oplysninger om profeter, bl.a. oversigter over deres liv, kan findes i Kirkens materialer, bl.a. i Evangelisk kunst. □

PERSPEKTIVER FOR UNGE PIGER

Følg profeten og styrk de unge

Fra Unge Pigers hovedpræsidentskab

Ved et bemærkelsesværdigt og historisk møde, som blev afholdt den 12. november 2000 i Konferencecentret i Salt Lake City, talte Guds profet ved en særlig fireside specielt for Kirkens unge. Ved mødets begyndelse begyndte de fremmødte i kirkebygninger og hjem over hele verden at synge »Hav tak for profeten du sendte« (*Salmer og sange*, nr. 13). Og han vejledte og bad endda for os. Med klare og inspirerende ord belærte præsident Gordon B. Hinckley os om de sidste dages helliges standarder. Hvor er det en stor velsignelse for os at have en profet, som kender, forstår og bekymrer sig om de unge!

Nu kan præsidentskaber og rådgivere for Unge Piger rette deres opmærksomhed mod at støtte op om

profetens budskab. Tænk over følgende, når I planlægger at følge profeten og styrke de unge i jeres ledelse:

- Drøft præsident Hinckleys lærdomme ved jeres præsidentskabsmøder samt wards- og grensråd. Husk at profeten omtalte forældre i sine første to budskaber om de unge, og tænk over, hvordan I kan involvere og støtte forældrene (se »Stor bliver børnenes fred«, *Liahona*, jan. 2001, s. 61–68; »Din største udfordring – at være mor«, *Liahona*, jan. 2001, s. 113–116). At involvere forældrene vil være en stor velsignelse.
- Hjælp de unge piger med at elske profeten og hans budskab ved jeres daglige eksempel og de mange formelle og uformelle muligheder for at undervise, som I har. Hjælp dem med at nære et ønske om at følge hans seks 'V'er'.«
- Hold hans lærdomme i live i de unge pigers tilværelse. Overvej at bede de unge om at holde tale til AP/UP eller ved søndagens åbningsprogram og bruge præsident Hinckleys tale som baggrund. Når I planlægger AP/UP-aktiviteter og andre begivenheder, kan I studere hans profetiske råd og derved hjælpe de unge til at forstå, hvordan de kan anvendes i deres liv.

Når vi hjælper de unge piger med at efterleve profetens lærdomme, vil vor himmelske Fader vide, at vi virkelig er taknemmelige »for profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag«. □

PERSPEKTIVER FOR SØNDAGSSKOLEN

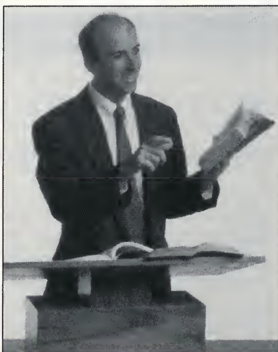
Åben skrifterne

Fra Søndagsskolens hovedpræsidentskab

En del af Frelserens storhed som lærer ses i det spørgsmål, som hans to disciple stillede, da han belærte dem, mens de gik på vejen til Emmaus: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?« (Luk 24:32).

Et godt mål for enhver lærer er at kunne åbne skrifterne for medlemmerne i Søndagsskolen, så de røres af Ånden og motiveres til at bruge lærdommene i skrifterne i deres liv. Det er lige så vigtigt at nære kærlighed til Guds ord. En lærer, der sætter pris på skrifterne og konsekvent underviser ud fra dem med begejstring og Ånden, kan nå begge mål. En ung mand, der havde sådan en søndagsskolelærer, sagde: »Bare på den måde hvorpå min lærer holdt sine skrifter og gjorde dem levende i sin undervisning, viste mig, at de betød meget for ham. Det varede ikke længe, inden de også blev meget vigtige for mig.«

Når wards og grenes søndagsskolepræsidentskaber besøger klasser, rådfører sig med hver enkelt lærer en gang i kvartalet og deltaget i lærerudviklingsmøderne, kan de hjælpe lærerne med at lære at undervise ud fra

skrifterne. Præsidentskaberne kan overveje følgende ideer:

- Bed lærerne om at udarbejde en personlig plan til studium af evangeliet, som fokuserer på skrifterne i lighed med beskrivelsen i del A, afsnit 7 i *Undervisning: Den største kaldelse, Hjælpemateriale til undervisning i evangeliet*.
- Gennemgå sammen med lærerne de principper, som står i del B, afsnit 12, »Undervisning ud fra skrifterne« i *Undervisning: Den største kaldelse*.
- Motivér eleverne til at medbringe deres skrifter til søndagsskolen og sørg for, at der, hvis det er nødvendigt og muligt, kan skaffes skrifter fra kirkens bibliotek.

Når søndagsskolelærerne bliver bedre til at undervise i skrifterne, vil de og deres elever, ligesom Alma, forstå, at det er »nødvendigt at forsøge Guds ords kraft« (Alma 31:5). □

Hjælpeforeningens rolle i missionering, fastholdelse af medlemmer og genaktivering

Fra Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Et hjælpeforeningspræsidentskab i et asiatisk land besluttede at besøge alle de mindre aktive søstre i deres ward. Det var en svær opgave, men de var fast besluttede. De besøgte en kvinde, som var blevet medlem af Kirken for over 20 år siden, men var holdt op med at komme kort efter, fordi hun syntes, at det var svært at få venner og ikke følte sig godt tilpas. I disse år havde hun ofte tænkt på Kirken. Hun troede på, at det var Herrens sande kirke og blev meget glad for søstrenes besøg i sit hjem. Hun tog imod deres opfordring om at komme i Hjælpeforeningen.

Præsident Gordon B. Hinckley har gentagne gange indtrængende opfordret Kirkens medlemmer til at involvere sig aktivt i missioneringen, i at fastholde nyomvendte og aktivere mindre aktive medlemmer (se »Find lammene, vogt fårene«, *Liahona*, juli 1999, s. 118–124).

Hjælpeforeningen er en hjælpeorganisation, som skal hjælpe med at bringe søstre og deres familie til Kristus, og kan hjælpe i denne indsats på enkle, men betydningsfulde måder. Lederne i Hjælpeforeningen kan overveje følgende muligheder:

- Motivere søstrene til at opbygge venskaber med kvinder, der ikke har samme tro som os, samt nye søstre i Kirken.
- Motivere søstrene til at invitere nye medlemmer og mindre aktive medlemmer hjem til sig.
- Invitere søstre i kirke og sørge for, at de aldrig sidder alene.
- Præsentere søstrene for andre.
- Sende trofaste besøgslærerinder til søstre, der undersøger Kirken, såvel som til nye medlemmer og mindre aktive medlemmer.
- Bede søstrene om at være besøgslærerinder.
- Besøge mindre aktive søstre i deres hjem.

Vi har som søstre særlige gaver til at kunne hjælpe andre. Er nogen tjeneste vigtigere end at hjælpe et andet menneske med at mærke evangeliets lys og kærlighed? Må vi tage præsident Hinckleys opfordring op ved at række ud til alle, som er inden for vores rækkevidde. ☐

Yderligere ideer til fællestid

Følgende er yderligere ideer til fællestid, som lederne kan bruge sammen med Fællestid, der er trykt i Liahona *fra marts 2001. Se efter lektionen, instruktioner og aktivitet, som passer til disse ideer, i »Vor himmelske Fader forbereder profeten« på side 2 og 3 i* Lille Liahona *i denne udgave.*

Bemærk: Oplysninger om profeter, bl.a. hvornår de levede, står i Kirkens materialer, bl.a. i Evangelisk kunst. Præsident Hinckley har ikke nævnt nogen yndlingssalme, men han har antydet, at »Priser profeten« (Salmer og sange, *nr. 27) vækker særlige minder hos ham.*

1. Brug et stykke blankt papir i samme størrelse som billedet af præsident Hinckley på kirkens bibliotek eller i Evangelisk kunst til at lave et puslespil. Skriv tal på hver brik, tegn eller skriv *noget* derpå, som forestiller en begivenhed eller lærdom fra præsident Hinckleys liv, og klip brikkerne ud.

Eksempler på oplevelser fra hans liv: Arbejde på en frugtplantage; avisbud; kælket og stået på skøjter; fået et vidnesbyrd om Joseph Smith; fået sin patriarkalske velsignelse; har læst bøger; missionær i England; bygget et hus; skrevet manuskripter til Kirkens radioprogrammer, billedbånd og film; har været stavspræsident; har været apostel). Dæk billedet af ham med puslespilsbrikkerne. Forklar børnene, at de skal prøve at gætte, hvis billede er under puslespillet, efterhånden som de fjerner brikkerne. Få frivillige til at trække et nummer ad gangen fra æsken og fjerne tilsvarende puslespilsbrik. Fortæl, hvad den forestiller, når den fjernes. Syng en sang eller en salme, som underbygger den historie, der fortælles. Tal om, hvordan alle de ting, som præsident Hinckley gjorde, forberedte ham til at tjene Herren som vores profet.

2. Vælg nogle få børn til at lave et rollespil over historierne fra præsident Hinckleys artikel »Tab ikke bolden« (*Børnestjernen*, sep. 1998, s. 2-3). Tal med børnene om de fristelser, der omgiver dem, og om hvordan de ikke må glemme det, som vor himmelske Fader forventer af os. Forklar, at vi nogle gange begår fejl og »taber bolden«, men vi kan omvende os og blive tilgivet. Tegn en stor baseballhandske på et stykke papir, og giv hvert barn et udklip af en bold, som de kan tegne eller skrive på. Få børnene til at skrive eller tegne, hvad de vil gøre for ikke at »tabe bolden« og sætte bolden fast på handsken. Giv biskoppen eller grenspræsidenten handsken.

3. Brug rollespil og billeder fra Evangelisk kunst til at hjælpe børnene med at lære første vers af »Hav tak for profeten du sendte« (*Salmer og sange*, nr. 13). Få nogle børn til at komme op foran i klassen. Giv en dreng et slips at have på som »profet«, et andet barn en Mormons Bog, og giv andre børn billeder, der forestiller tjeneste og billeder af hjem, familier og mad. Forklar, at i første vers takker vi vor himmelske Fader for at sende en profet, for at sende sandheden og for hvert et gode. Verset slutter med at udtrykke vores taknemmelighed gennem tjeneste og lydighed mod Herrens befalinger. Få, mens I synger første del af sangen, drengen, som forestiller profeten, til at føre de andre rundt i rundkreds. Til anden del får I barnet med skrifterne til at holde skrifterne i vejret. Til tredje del får I børnene med billederne af hjemmene, familierne og maden til at holde disse i vejret. Når I synger sidste del, får I børnene med billeder om at tjene til at holde dem i vejret. Gentag verset flere gange, idet I lader flere forskellige børn deltage. □

Medlemmer tjener i lokalsamfund verden over

Efter Kirkens lederes råd om at være gode naboer er sidste dages hellige i hele verden begyndt at tjene i deres lokalsamfund og forsøge at hjælpe andre.

Det centrale Arizona, USA

Medlemmer i det centrale Arizona udførte uventet et samfundstjenesteprojekt i oktober. Da en frivillig gruppe, som ikke hørte til Kirken, ikke kunne deltage i den planlagte oprydning i området i Peoria, Arizona, henvendte et byrådsmedlem sig til Peoria Stav og Peoria Nordlige Stav om hjælp. Omkring 600 sidste dages hellige mødte op til projektet den 21. oktober, hvor de arbejdede på 47 parceller i et campingområde. Byens embedsmænd var imponerede over, at Kirkens menigheder kunne mobilisere 600 mennesker så hurtigt, sagde Lloyd Price, præsident for Peoria Nordlige Stav. Medlemmerne beskar dusinvis af træer og buske, plantede nye træer, reparerede tage, malede huse, spredte nyt grus på grunde og fjernede 320 ton affald. Da medlemmerne var ved at være færdige med arbejdet, begyndte det at regne. Næste dag var der faldet så megen regn, at der blev stor oversvømmelse i Wendon, en by med 3000 indbyggere som er en del af Peoria Nordlige Stav. Oversvømmelsen varede i flere uger.

Da oversvømmelsen trak sig tilbage, gik medlemmerne fra de to stave i Peoria i gang igen; denne gang brugte de entreprenørmateriel til at fjerne mudder, dynd og affald. De fik hjælp fra andre stave i området. Kirkens kirkebygning i Wendon blev distributionscenter for en stor del af hjælpen til lokalsamfundet. Flere vognlæs mad fra biskoppens forrådshus blev leveret til kirkebygningen og fordelt til lokalsamfundet kun få dage efter oversvømmelsen.

»Det har været tilfredsstillende at se, hvor hurtigt Kirken kan skride til handling for at hjælpe andre i nød,« sagde præsident Price.

FOTO: TERRY WEINBERG

»Det har været tilfredsstillende at se, hvor hurtigt Kirken kan skride til handling for at hjælpe andre i nød«, sagde Lloyd Price, stavspræsident i Peoria, Arizona, da lokale medlemmer var gået sammen for at hjælpe.

Porto Alegre, Brasilien

Efter at store oversvømmelser i oktober havde dræbt seks mennesker og ødelagt eller beskadiget hundreder af hjem i Porto Alegre i Brasilien, hjalp lokale sidste dages hellige dem, som oversvømmelserne havde gjort hjemløse. Missionærer og medlemmer samledes med andre i lokalsamfundet for at reparere beskadige hjem og samle madkasser til omdeling. Byggematerialer og mad blev købt for midler fra Kirkens humanitære hjælpefond. Der blev brugt lokale fasteoffermidler til at hjælpe nogle sidste dages hellige familier, som havde mistet deres hjem. Der var ingen forlydender om skader på templet i Porto Alegre, Brasilien, som var ved at være færdigt til indvielse.

Trabuco Canyon i Californien, USA

I næsten tre år har Teri Hanson og andre medlemmer af Live Oak Canyon ward i Santa Margarita Californien Stav besøgt Joplin ungdomsfængsel to gange om måneden, hvor de har medbragt materialer og lært teenagerne at kvilte. Når en indsat løslades fra ungdomsfængslet i Orange County, får han et håndlavet kviltet tæppe med sig.

Projektet begyndte i december 1997, da wardet sendte kort og frimærker til teenagebeboerne. De skænkede artikler til personlig hygiejne og bøger til skolens bibliotek. Og søstre fra Hjælpeforeningen begyndte med hver anden fredag at komme til skolens matematikundervisning, hvor de lærte drengene at måle, lægge sammen og trække fra ved at lave kviltede tæpper.

Unge medlemmer af Kirken i Thailand arbejder ved borde, der er fulde af ting til fattige børn.

Biskop Steven R. Bangerter siger, at medlemmerne i hans ward er kommet til at holde af den tid, de tilbringer på hjemmet, og de teenagere, som bor der. »Dette er unge mænd med meget store problemer,« forklarer han. »Men man ser noget blødt i dem, og man kommer til at værdsætte de talenter, de tilegner sig, og man håber på noget bedre for dem.«

Foruden de tæpper, som teenagerne laver til sig selv, vil de vil snart begynde at kvilte tæpper, som skal gives til Kirkens nødhjælpscenter. Det er en god mulighed for de unge mænd for at give noget tilbage, siger søster Hanson.

Sarah Jane Weaver

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *28. okt. 2000.*

Bangkok, Thailand

I september udførte omkring 24 unge mænd og piger fra Bangkok Thailand Stav sammen med deres ledere et tjenesteprojekt, som skulle hjælpe børnene i de familier, der bor i de den fattigste del af Bangkok. Præsidentinden for stavens unge piger, Naphaporn Wattaphat, og Phayap Dokthanyond, der er medlem af stavens præsidentskab for Unge Mænd, organiserede og ledte projektet.

Vi havde planlagt projektet til at finde sted samtidig med landets nationaldag for unge, som er en årlig begivenhed, hvor unge mennesker i hele Thailand frivilligt deltager i forskellige tjenesteprojekter.

Kirkens unge indsamlede en stor mængde legetøj, bøger, spil, sko, tøj og kunsthåndværk til børn. De bragte disse ting til et område, som dækkes af Sikkha Asia Foundation, der arbejder med at hjælpe børn i fattige familier.

Ud over at skaffe et vognlæs varer til uddeling tog de unge og adskillige af deres ledere ud med affaldsposer for at samle affald op og forbedre områdets udseende.

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *21. okt. 2000.*

Ogden i Utah, USA

Ved en nyligt afholdt aktivitet samlede unge mænd og unge piger fra Ogdens 78. ward i Ogden Utah Burch Creek Stav skoletasker til Jikaze Academy i Nairobi, Kenya. De unge piger syede stoftasker, mens de unge mænd lavede nogle små tavler til pakkerne. Da taskerne var færdige, blev de fyldt med ting til skolebrug. Pakkerne blev dernæst givet til Nødhjælpscentret og blev af missionærerne afleveret til børnene.

»Nu kan lærerne hjælpe eleverne hver især«, sagde ældste Sherman B. Sheffield, leder for nødhjælpsprogrammet i Kenya. »Det giver dem et stort håb blot at få en lille taske som denne.«

For de unge i Ogden 78. ward var det en mulighed for at hjælpe andre

FOTO: SHERIDAN SHEFFIELD, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Børn i Nairobi i Kenya med de skolepakker som de unge i Ogden i Utah har lavet.

på den anden side af jorden på en enkel måde. Det betød ikke noget for dem, hvilken del af verden taskerne blev sendt til, kun at de kom frem til børn i nød.

Ældste Sheffield og hans hustru, søster Karma Rai Sheffield, arbejder sammen med lokale embedsmænd, lokale ledere og andre organisationer ligesom alle 144 nødhjælpsmissionærer, der i øjeblikket tjener verden over. Deres arbejde ledes af Kirkens Velfærdstjeneste.

Af Sheridan Sheffield

Artiklen tilpasset efter Church News, *21. okt. 2000.*

Springvale i Victoria, Australien

Missionærer fra Australiens Melbourne Mission arbejdede for nylig sammen med indbyggere fra lokalsamfundet for at hjælpe med at rydde op i et forretningsområde i Springvale i staten Victoria. Gruppen malede bænke, lyskasser og mure, der var dækket af graffiti. De fyldte to store affaldscontainere med affald, plantede 30 træer og vaskede en gangtunnel.

»Projektet var en stor succes«, sagde Tim Holding, det lokale parlamentsmedlem. Mange forbipasserende standsede op for at takke missionærerne.

FOTO: PAM HODSON

Missionærer fra Australiens Melbourne Mission samles med beboere i lokalsamfundet for at rydde op i et forretningsområde i Springvale i staten Victoria.

FOTO VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF ASIENS NORDLIGE OMRÅDE

Kirkens repræsentanter, som overrakte telefonkortene til Røde Kors var (fra venstre) ældste Norman D. og søster Luana Shumway, ledere af Informationsafdelingen i Asiens nordlige område; hjælpeforeningspræsidentinden for Tokyos nordlige stav, Chizuru Inoue, Hiroshi Ohkubo fra områdekontoret samt hjælpeforeningspræsidentinden for Nakano Ward, Takako Sekiguchi.

Tokyo, Japan

Medlemmer af Tokyo nordlige stav i Japan skænkede den 11. oktober 2000 under ledelse af stavens hjælpeforeningspræsidentinde Chizuru Inoue 388 telefonkort til lokale hjemløse børn.

I august var der et stort jordskælv og vulkanudbrud på Miyakejima, en lille ø ud for Tokyos kyst. Alle som boede på øen, måtte forlade deres hjem og ejendele og finde midlertidigt husly i nærheden af Tokyo. Blandt de 4000 evakuerede var der 400 børn i skolealderen.

Børnene går nu i skole og har fået passende steder at bo. Men mange er blevet adskilt fra deres forældre og andre familiemedlemmer. Deres største behov har været at tale med deres familie. Da man i Japan betaler minutpris for lokalsamtaler, er telefonopringninger meget dyre.

Søster Inoue overrakte sammen med andre af Kirkens medlemmer telefonkortene til Otohiko Hori fra det japanske Røde Kors, som vil give dem til børnene fra Miyakejima.

Samtidig gav medlemmer af præsidentskabet for Asiens Nordlige Område 10 000 dollar til Røde Kors for at hjælpe med at genhuse flygtningene fra Miyakejima, når de vender tilbage til deres hjem. □

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *28. okt. 2000.*

Stavskonference i København

(Den 4.–5. november 2000)

Konferencens tema:
Styrk familien – familieaftenen vigtigere end nogensinde

Erik Toft fra højrådet talte ved lørdagens lederskabsmøde om den spændte tilstand i verden, der er blevet stærkt øget i de senere år, og som bidrager til, at mange familier har mistet målet af syne.

Mange af vore unge har ikke lært betydningen af disciplin eller fået en tilstrækkelig åndelig ballast med i deres tilværelse – de er blevet fanget af verdslige tillokkelser, som er behagelige for det kødelige sind, og er gledet væk fra Kirken og fra evangeliets beskyttende standarder.

Den åndelige styrkelse, der betinger, at vi har succes og vækst i vores liv, modtages kun gennem lydighed mod Herrens befalinger. At se hen til den ugentlige hjemmeaften er ét af de lette og enkle bud, men det er ikke desto mindre et bud, som har større betydning, end de fleste aner for sammenholdet mellem os og vore børn.

Familier, der trofast og kærligt står sammen omkring Herrens standarder, har det bedste værn imod bedragets og ufredens ånd.

Familier, der trofast og kærligt står sammen omkring Herrens standarder, har det bedste værn imod bedragets og ufredens ånd.

Præsident Jørn Andersen gav udtryk for, at der i de daglige opgaver er så mange ting, der trænger sig på – ting som man føler kræver en løsning. Hvis vi ikke holder os nær til Herren, vil selv de stærkeste miste overblikket og drukne i bekymringer og uløste opgaver.

Prioritering er livsnødvendig, fordi den tid, som den enkelte har til rådighed, er begrænset. Vor tid er stærkt begrænset – det kræver en personlig indsats sammen med Herren at prioritere det, som vi gerne vil opnå.

Vi må ikke glemme, at vi kæmper imod en ånd, som ønsker at adsplitte os og gøre os værgeløse ved at friste os til at overgå hinanden med tomme ting, som kræver det meste af vor tid og den bedste del af vort liv.

Primarypræsidentinde Hanne Larsen fra Slagelse Ward talte varmt og inspirerende om evangeliets livgivende og fornyende betydning for hendes ægteskab – om hvordan hun med årene havde udviklet sig og fået en voksende forståelse for, hvad hun selv kunne gøre for at undgå de stress-situationer, som alle synes at opleve i en stadig mere fortravlet verden. Både Hanne og hendes mand, Søren, arbejder dagligt som lærere og har gennem de mange børn, som de underviser, familien Danmarks udfordringer tæt inde på livet.

For at kunne overleve åndeligt skal der først og fremmest være tid til de evangeliecentrerede aktiviteter. Søster Larsen bar vidnesbyrd om, at Guds åg er godt at bære, og jo mere vi påtager os at bære for hinanden – og glemmer os selv – jo mere mod og kærlighed får vi til at leve vort liv.

Det er nødvendigt at fravælge gøremål, som måske kan være både gode og underholdende for at få tid til det, som er vigtigere – det, som er af afgørende betydning for vores liv – sagde søster Larsen.

Missionspræsident Byron Rasmussen præsenterede sine to rådgivere Carsten Larsen og Helge Nørrung, som begge bar deres vidnesbyrd, og sluttede med en udfordring om at advare vor næste i mildhed.

Søster Rasmussen bekræftede, at det skønneste og dejligste, vi kan søge og finde i vor tilværelse, er venskab og samliv med Herren – han vil lede os til at lægge vor selviskhed og andre svagheder bag os – han alene magter at give os mod og kræfter til at være overbærende, hensynsfulde og kærlige over for de mennesker, vi møder, og som omgiver os i vor dagligdag.

Præsident Jens Kristoffersen bar vidnesbyrd om den grundlæggende styrke, der findes i tro, og om hvordan »prøvet tro« udvirker mirakler. Han fortalte om en broder, der uden tøven havde sagt »ja tak!« til en fuldtidsopgave i Kirken – havde opsagt sin gode stilling – og sammen med sin familie var flyttet fra et stort og velindrettet hus og havde accepteret en lille lejlighed samt en tredjedel af sin tidligere løn. Da det kneb med at få tingene til at hænge sammen økonomisk, var der pludselig kommet en fremmed mand, som uden videre havde tilbudt vor bror et hus, som han frit kunne indrette; og ikke nok med det: Han kunne også selv sætte huslejen på et niveau, som han kunne klare. Denne beretning er blot et enkelt eksempel på, hvordan prøvet tro udvirker mirakler. Sand tro er at glemme sin egen bekvemmelighed og sætte Guds rige først.

Præsident Koch indledte med at sige, at hvis ordene fra talerstolen havde været strenge – da tag dem til jer som en livgivende advarselsrøst – gør ikke nakken stiv, som der står i Ordsprogenes Bog, men vær villige til omvendelse og smidige som friske pilekviste. Vær ansvarlige for jeres

valg og dermed for jeres liv – sig Ja! og følg Herren.

Præsident Koch gav endvidere udtryk for sin taknemmelighed over, at så mange var mødt op til konferencen.

Mht. tempelbyggeriet i København sagde han, at om alt går planmæssigt, kan templet stå færdigt om to år. Vi skal glæde os over, at templet i Stockholm nu som hidtil står til vor fulde rådighed. I denne forbindelse skal det nævnes, at Københavns Stav og Århus Stav i dagene fra den 17. til den 20. oktober udførte det hidtil største arbejde, som er udført i templets femtenårige historie med ikke mindre end 417 tempelbegavelser på én dag. Over 200 søskende deltog fra de to stave.

Videre sagde præsident Koch, at helligholdelse af sabbatten er uhyre vigtig i denne forjagede trængselstid – vigtigere end nogensinde tidligere. Det er en udfordring, som er med til at bringe fred i vore hjerter, når vi helligholder sabbatten og planlægger vore indkøb til ugens øvrige seks dage.

Den månedlige 24-timers faste giver også på forunderlig måde en stor fred til dem, som respekterer den, og som møder fastende den første søndag i måneden. I en tid, hvor mennesker rundt om os, kun støttet til den såkaldte fornuft, har legaliseret et utal af laster, er fasten i særlig høj grad et godt middel til at lære mådehold og selvkontrol.

Præsident Koch sluttede med en udfordring:

Giv plads i jeres tilværelse, så I kan deltage i Herrens værk – ønsk jer ikke et sabbatsår – manglende tid til Herrens arbejde har aldrig været lykken – læg skuldrene til og brug jeres talenter, så vor Guds skønne Kirke kan fremstå som et ordenshus.

Fortsæt fremdeles med jeres åndelige rustning – vær ikke tilfreds med ti centimeter store ringe i brynjen, men gør ringene små og brynjen tæt, så I kan være fuldt rustede til Herrens dag. □

Tæt på 900 var fremmødt og havde lejlighed til at overvære de mange gode taler.

Kjeld W. Rasmussen,
Ballerup Ward.

»Forsvundne« forfædre

Bogen »The Case of the Missing Ancestors« (Sagen om de forsvundne forfædre) hjalp mig til personligt kendskab til min oldemors søsters forunderlige livshistorie.

For mange år siden fik min mand Orla bogen forærende af vor datter Eva, og da jeg har nogle forfædre, som er »forsvundne«, læste vi den med stor interesse.

I bogen er forfatteren på jagt efter sine forfædre. Den er skrevet med humor og fortæller om eftersøgning i detaljer på en sådan måde, at enhver læser let kan bruge den i sin egen eftersøgning og komme af sted på sin egen opdagelsesrejse. Det skal jeg love for, at vi kom!

Forfatterens forfædre stammer fra American Fork, en lille by mellem Salt Lake City og Provo, Utah. Forfatteren og hans hjælper, Noel Barton, som er en af de kendteste genealoger i USA i dag, tog til American Fork, og Noel foreslog, at de skulle besøge de ældste forretninger, kirken, bankerne, apoteket, de ældste skoler, kirkegården og den lokale avis. I hvert fald nogle af disse steder ville ligge inde med gamle optegnelser, hvori forfatterens forfædre ville være nævnt, sagde Noel.

Det grinte vi meget af, da vi læste bogen. Vi kunne ikke rigtig forestille os, at disse steder skulle ligge inde med optegnelser, der var så gamle, og hvis de gjorde, at man så kunne få lov at se dem.

Tilbage til mine »forsvundne« forfædre. I 1971 fik jeg et genealogisk skema tilbage fra Salt Lake City, og til min forbavselse så jeg, at tempelarbejdet var udført i slutningen af tyverne for mine tipoldeforældre og deres otte døtre. Endnu mere forbavset blev jeg, da jeg nærlæste det og så, at min oldemors søster, Dortheas data var fra 1856 og 1863 – med andre ord, hun havde været mormon.

Min mor havde aldrig hørt om, at hendes farmors søster var mormon og var rejst den lange vej til Zion. Var det mon noget, man ikke talte om i familien? Det var for sent at spørge. Min mor var den ældste nulevende. Vi modtog skemaet kort tid før, vi skulle på ferie til USA, og vore rejseplaner blev hurtigt ændret, så vi kunne besøge indsenderen af skemaet.

Søster Briggs tog meget hjerteligt imod os. Hun var barnebarn af Dorthea, men kunne kun fortælle os, at Dorthea var anden hustru til danskeren Mads Larsen, og de havde boet i Mount Pleasant, som ligger lidt nord for Manti. Desuden gav hun mig et frimærkebillede af hver af dem. I mange år var det alt, hvad jeg vidste om Dorthea og Mads.

I årenes løb spekulerede jeg meget på, hvordan det havde været for Dorthea at rejse bort fra hele sin familie,

højst sandsynligt som en udskudt, komme alene til Zion og der blive anden hustru, men jeg kunne ikke rigtig se, hvordan jeg nogensinde skulle finde ud af det. USA ligger jo ikke lige henne om hjørnet.

I 1982 flyttede vor ældste søn med hustru og barn til USA, og det betød selvfølgelig, at vi fik mere mulighed for at rejse til USA igen.

I 1983 kom vi tilfældigt igennem Mount Pleasant, og jeg fik øje på en lille gammel villa, hvor der over døren stod MUSEUM. På et skilt uden for stod: RELIC HOME (MINDESTUE). Desværre havde museet lukket, men ind gennem vinduet så jeg et stort fotografi, som jeg bestemt mente måtte være Mads Larsen.

(Frimærkebilledet lå hjemme i Danmark). Havde han været en kendt mand? Måske kunne jeg alligevel finde ud af noget om min oldemors søsters liv?

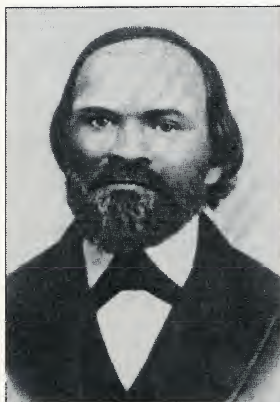
Flere år senere kørte vi til Mount Pleasant igen – udelukkende med det formål at komme ind på museet. Men det var atter lukket. Vi spurgte en nabo, som var temmelig uelskværdig, men til sidst gav han os da et telefonnummer til præsidenten for museet. Men ingen svarede. Efter at have læst ovennævnte bog, fik jeg blod på tanden.

Da vi i 1995 besøgte vor familie derovre, varede det ikke mange dage, før end vi tog en heldagstur til Mount Pleasant. Atter var museet lukket, men nu sad der et skilt med et telefonnummer, man kunne ringe til. Vi fandt en telefonboks på en benzintank og ringede. Det viste sig at være rådhuset, og en meget elskværdig dame fortalte os, at borgmesteren ville være der om 10 minutter og vise os rundt: Sikken en service.

Fotografiet, jeg havde set fra vinduet, hang der stadigvæk, og det var Mads Larsen eller rettere Mads Madsen. Senere fandt vi ud af, at han havde taget sin fars efternavn, da han flyttede til USA. Borgmesteren fortalte os, at Mads var en af de første bosættere, som havde bygget et hus inden for fortet.

(Brigham Young gav alle bosættere i Utah besked om først at bygge et fort og bo inden for fortet, indtil man var blevet venner med indianerne). Og huset fandtes endnu.

Borgmesteren viste os en bog om Mount Pleasant og fortalte, at Mads var omtalt flere steder i bogen. Vi kørte hen til Mads' hus og tog billeder. Den nuværende ejer kom hen til os og gav os et gammelt billede af huset, som det havde set ud i begyndelsen. Han havde været ved at smide det væk, men tænkte, at en dag var der måske nogen, som var interesseret i det. Pludselig kom borgmesteren kørende og sagde, han havde glemt at fortælle os, at træet på hjørnet var et morbærtræ. Det var fra Brigham Youngs tid. Man havde prøvet at lave en silkeindustri, men det var slået fejl. Vi kørte tilbage til Salt Lake City og var fulde af begejstring. Tænk at huset fandtes endnu. Jeg læste ivrigt i bogen om Mount Pleasant. Mads' bror, Andrew (i Danmark hed han Anders), havde været meget flittig til at skrive dagbog, og derfor har man i dag en fin beskrivelse af, hvad der foregik i byen. Hans forældre, fire brødre og to søstre, blev alle omvendt til Kirken i 1854 i Odsherred, hvor Dorthea også kom fra. I 1855 besluttede deres far at sælge slægtsgården. Han fik salgssummen udbetalt i tre rater. For første rate sendte han alle børnene – på nær den yngste og Mads, som var den ældste – af sted til Zion. For næste rate rejste Faderen, moderen og det yngste barn. Mads blev tilbage for at afvikle resten, inden han rejste.

Familien Madsen.

På vejen over sletterne omkom faderen sammen med mange andre af sult og udmattelse ved Devil's Gate, Wyoming, og moderen måtte rejse videre alene med sin seks år gamle søn.

Mads var omtalt mange steder i bogen. Som en af de første bosættere havde han været med til at bygge fortet rundt om byen, han havde kæmpet mod indianerne, han havde været »udstationeret« i længere tid flere gange – for at bygge Manti Templet, St. George Templet og for at bygge en ny bosættelse: Circleville. Efter at have fået første års høst i hus fik han og Andrew lov at overgive hus og jord til de nyankomne og selv rejse tilbage til Mount Pleasant.

Omkring århundredeskiftet blev der rejst et monument til ære for de første pionerer, og alle af hankøn, der var over ti år i 1859, fik deres navn indgraveret.

Ja, alle af hankøn. Bogen nævner ikke mange kvinder – kun et par primarypræsidentinder og en lærerinde. Og der iblandt var Dorthea ikke. Men der har uden tvivl været mange trofaste, kærlige og tålmodige kvinder i Mount Pleasant. Ellers havde mændene ikke kunnet klare alle de byrder, der blev lagt på dem.

Jeg havde fundet ud af meget, men ikke direkte, om hvordan Dorthea havde haft det. Udrustet med ni A4-sider fra Genealogical Library, Kirkens hovedafdeling for genealogiske optegnelser, med alle Mads' efterkommere tog vi nu tilbage til Mount Pleasant med store forventninger om at se og undersøge alt det, vi havde læst om i bogen. Borgmesteren havde nævnt, at nogle af hans naboer var efterkommere af Mads, og dem ville vi gerne træffe. Uden at tænke os om var vi i byen en lørdag og kunne derfor ikke træffe borgmesteren. Vi syntes ikke, vi kunne kontakte ham privat. Men vi brugte tiden til at se nærmere på de gamle ting i byen, bl.a. monumentet. Og ved hjælp af en telefonbog ville vi undersøge, om der stadig boede efterkommere af Mads i byen. Jeg ville ikke længere tilbage end tredje generation. Jeg fandt én slægtning tilbage i Mount Pleasant. Vi prøvede at besøge ham, men det viste sig, at manden var død fem år tidligere.

Nogle dage senere kom vi tilbage og gik ind på rådhuset. Desværre, borgmesteren var ude af byen. Jeg tror, sekretæren kunne se min skuffelse. Hun spurgte efter vort ærinde, og vi fortalte hende vores historie. »Jeg tror, jeg kan hjælpe jer«, sagde hun. I løbet af få sekunder havde hun fremtryllet et ark papir over kirkegården med nøjagtig angivelse af, hvor Mads og hans to hustruer var begravet.

Mt. Pleasants borgmester og Henny Rasmussen uden for museet.

Dernæst sagde hun, at hendes svoger var efterkommer af en af Mads' brødre. Hun ringede op, men han svarede ikke. Så ringede hun til sin niece, som straks bad os komme hjem til sig. Hun havde en slægtsbog over hele Madsen-familien, begyndende fra da de rejste fra Danmark, Madsenbørnenes giftermål osv. – helt op til vor tid – med billeder og udtalelser fra dem alle. Det var en guldgrube for mig. Niecen ringede til en anden gren af Madsen-slægten og spurgte, om vedkommende havde flere slægtsbøger. Det havde hun, og vi erhvervede os en slægtsbog for den ubetydelige pris af 15 dollars. Selvfølgelig var vi også på kirkegården og tage billeder af deres gravsted. Hjemme i Salt Lake igen fik jeg endelig mulighed for at lære noget om min oldemors søster, Dorthea. Hun var vokset op i Odsherred ligesom Mads, var blevet omvendt til Kirken i 1856 og rejst til Zion i begyndelsen af 1860'erne.

Efter en kort tid at have boet i Salt Lake City giftede hun sig som anden hustru til Mads Madsen. Hun og Mads' første hustru, Ellen, som også var dansker, boede i hvert sit hus over for hinanden. Husene var ens bygget, og de havde ens møbler. De følte sig tæt knyttet sammen som to søstre. Børn og senere børnebørn havde deres gang i begge huse og følte, at de havde to mødre – henholdsvis to bedstemødre.

Det er svært at forklare, hvad man føler, når man står på kirkegården og ser deres gravsten, eller når man står uden for deres huse, men jeg er virkelig taknemmelig over, at det lykkedes for os at nå dertil.

Næste gang vi kommer til USA, håber jeg at få lejlighed til at dykke endnu dybere ned. Vi griner ikke mere af *The Case of the Missing Ancestors*. Måske kan vi få en mulighed for at studere nogle gamle aviser. Måske er Andrews fulde dagbog tilgængelig. Der er også borgmesterens naboer. Men skulle vi ikke komme længere end nu, så er jeg alligevel tilfreds, for endelig fandt jeg svaret på, hvordan min pionerslægtning havde haft det som anden hustru – langt væk fra sin familie i Danmark. □

Henny Rasmussen, Ballerup Ward.

Historisk pionersejlads

I år i tidsrummet fra den 7. august til den 4. oktober 2001 vil der være mulighed for at opleve, hvordan de europæiske mormonimmigranters rejse over Atlanten har været. Sejladsen foregår på gamle sejlskibe og er arrangeret af The Sea Trek Foundation, hvis formål er at skabe et levende billede af mormonimmigrationen fra Europa til Amerika. Skibene er i Esbjerg den 5.–7. august og i København den 9. august, hvor der er mulighed for at komme ombord og høre foredrag mm. Her følger en pressemeddelelse fra The Sea Trek Foundation.

Det norske skib „Sørlandet" er et af sejlskibene.

SALT LAKE CITY – DEN 9. AUGUST 2000 – *Sea Trek Foundation har i dag offentliggjort sine planer om at genskabe den historiske immigration af mormoner til USA fra Europa for 150 år siden med en konvoj af verdens største sejlskibe, som sætter sejl den 7. august 2001 i Esbjerg og vil besøge andre store europæiske havnebyer og til sidst lægge til kaj den 4. oktober 2001 i New York.*

Sea Trek Foundation har formelt afsløret Sea Trek 2001 ved at lancere den officielle web-side *www.seatrek2001.com*, som vil blive brugt til tilmelding af alle rejsedeltagere og til at informere interesserede.

Sea Trek 2001 er tilgængelig for alle fra hele verden efter princippet først til mølle. De tilmeldte kan vælge enten at deltage i en del af turen eller hele rejsen. Pladsen er begrænset efter skibenes kapacitet og varierer fra havn til havn.

Ruten i Europa.

»Sea Trek 2001 fejrer et stort kapitel i mormonhistorien,« sagde William K. Sadleir, som fik ideen og er formand for begivenheden. »Mange kender til mormonernes pionerrejse tværs over Amerika, som blev genskabt i 1997, men glemmer, at 85 000 hellige først måtte sejle over Atlanten, inden de krydsede sletterne. Sea Trek 2001 giver mulighed for selv at opleve den dramatiske rejse.«

Missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – også kendt som mormoner – blev sendt til De Britiske Øer i 1840erne og til Skandinavien i 1850. Som resultat af deres indsats tilsluttede mange sig Kirken og immigrerede til Amerika, hvor de slog sig ned i Utah.

Otte sejlskibe vil som dengang sejle til havne i Europa for at samle rejsende op. Rejsens første etape begynder i Esbjerg den 7. august 2001, hvorfra man fortsætter til København og andre havnebyer i Sverige, Norge, Tyskland og England og slutter i Portsmouth i England den 27. august. Derfra vil fire af de største sejlskibe krydse Atlanten ad en sydlig rute til De Kanariske Øer og Bahamaøerne og ankomme i New York 39 dage senere, den 4. oktober.

I de største havnebyer vil Sea Trek 2001 byde på »Rock the Dock«, et show, der er gratis og åbent for offentligheden. Her vil der være maritime udstillinger om mormonimmigrationen, demonstration af slægtsforskning på Internettet, historiske foredrag og seminarer, rundture på sejlskibene såvel som levende underholdning hele dagen igennem. Om aftenen vil »Saints on the Sea«, den musical/koncert, der er komponeret specielt til denne 150-års højtideligholdelse, byde på symfoniorkestre, kor og kunstnere fra hele verden. Festligholdelsen vil hver aften slutte med et fantastisk fyrværkeri.

For at sætte sørejsen i historisk perspektiv har Sea Trek 2001 samlet et hold bestående af godt et dusin af de fineste foredragsholdere i mormon- og søfartshistorie for at give deltagerne et førsteklasses rejsestudium, som giver point på Brigham Young University og i CES.

»Sea Trek 2001 er en chance, som man aldrig vil få igen,« sagde Saidler. »Vi vil gerne invitere alle interesserede til ombord at opleve det historiske perspektiv.« ☐

red.

Sea trek Foundation fejrer 150-året for mormonimmigrationen fra Europa til Amerika.

21983 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)